

קזתהאלד

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

זהו היעלחמה" האחרונה בגלות וזה האחרון, ואין לפתו לדחותה
- ובגד" לצדח פלחמה אחרונה זו מבגדים את כל האצרות

ראו עמוד 8

ערב שבת קודש פ' נצבים-וילך
חי' תהא שנת נפלאות טובה

רעג

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכ"י"ר

בחסות:

'קרן המיליון'

שע"י 'מרכז חב"ד העולמי לקבלת פני משיח'

מג' תמוז תשנ"ד עברו 273 עתבונוהו!

**נודאי שאלה את עצמך לא פעם: עד מתי?
אל תסתפק בשאלה בלבד!**

הרבני אומר:

"יה"ר שסוף-כל-סוף ימצאו עשרה משראי ש"העקשי"
שהם מוכרחים לפעול אצל הקב"ה, ובודאי יפעלו אצל הקב"ה
. . להביא בפועל את הגאולה האמיתית והשלילה"

קונטרס "יהי המלך" יוצא לאור 273 שבועות ברציפות!
הוא מביא אליך מדי שבוע בשבוע את שיחותיו הקי'
של הרבי בעניני גאולה ומשיח ושלמות העם והארץ,
מהן שיחות רבות בפרסום ראשון בלה"ק

הבה נתעקש יחד!

- הפץ את הקונטרס בין ידיך, מכריך ומקורבך
- תרום הקדשה על-גבי הקונטרס לזכות יקירך

צור אותנו קשר בטלפונים הבאים:

אריץ הקודש: (04) 840-3153 ארד"ב: 778-6670 (718)

3 דבר מלכות – פרסום ראשון בלה"ק

יש לעסוק ולקרב כל יחד, אפי' את המחוז בותר / משיחת ש"פ נציגים תשי"ד

6 זמן הגאולה – פרסום ראשון בלה"ק

השכינה שרוי' עם ישראל בצרת גלות / הקשר של פ' השביע והגאולה

8 מסימני הגאולה

המלחמה האחרונה בגלות האחרון / מסימני הגאולה בזמננו

10 ניצוצות של משיח

למה צריך לעשות חשבונות / קטעים קצרים מעניני משיח וגאולה

11 וילחום מלחמת ה' - וינצח!

גזירה שכמה לא הייתה בישראל / שיחות בענין שלמות העם והארץ

13 כת"ק – פרסום ראשון

שתי הסוגים בתורה / ממכתב כללי ל' תשרי ה'תשד"מ

מערכת "יהי המלך"

במסגרת "אגודת חסידי חבי"ה" באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליטי"א
יוצא-לאור על-ידי: תלמיד ה"קבוצה", "חידלי בני דוד", ישיבת תורת"ל המרכזית, "בית משיח" 770
סניף ארה"ב: 11213, Brooklyn, NY Ave. #38, טלפון: 778-6670 (718)
סניף ארץ הקודש: שבל האמונה 9, קריית-שמואל, חיפה ● טלפקס: 840-3153 (04)
דואר אלקטרוני: yeh@netvision.net.il ● אינטרנט: http://www.moschach.net/blind

יש לעסוק ולקרוב כל יחדיו, אפ"י את הפחות ביותר

הרי באמת ישנו אצל כל יהודי ה"נר הרי נשמת אדם", ואפשר להדליקו ומה שהוא טוען "מה לכהן בבית הקברות", מודע עליו לעסוק עם אחד כזה שאצלו ה"נר הרי" אינו מאיר? • יש לדעת שיהודים צריכים ללכת בסדר שהקב"ה הולך - "גלו לאדום שכונה עמהם" • כאשר ישנו יהודי שגלה לאדום, יש לילך איתו, ולא לחשוב האם מתאים לי ולכבודי

הרגום תפשי משיחת ש"פ נציבים ה'תשי"ד - בלתי מוגה
פרסום ראשון בלשון הקודש - בעריכת מערכת "הרי המלך"

הנפש עם האוף, אף שמצד עצמם הם אינם שייכים זה לזה, בא המזון ומקשר ביניהם, כך גם ברוחנית, שעי"י לימוד התורה - שזהו המזון, מתקשרים, ומגיעים למעלה יותר מהבלבא דגמני, ויותר גבוה, עד להעצם.

עי"י שלומדים את החסידות של הרבי, שבוהו הוא הניח את עצמו ('אין דעם האט ער זיך אריינגעשטעלעט'), שהרי צדיקים דומים לבוראן, וכשם שהקב"ה אומר "אנא נפשי כתבתי חביבתי", שהוא הניח את עצמו בתורה, כך גם צדיקים הניחו את עצמם, בכל עצמותם ומהותם, בתורה שלהם - שזה הרי לא רק נעלה יותר מהבלבא דגמני, אלא זה למעלה גם מנר"צ (שרם) הכחות הפנימיים, שהמשיכה שבאה עי"י המזון, למעלה מרח" ואפילו גם

א. . . כאשר מבקשים מנשמות הצדיקים על גשמייות, מגיעה הבקשה רק להבלא דגמני (הבל הגוף תת"א טז, ג. קי, ד), שזהו מדריגה תחתונה ביותר, אך לא למעלה מזה, כיון שהנשמה עצמה היא מושללת מכל הענינים הגשמיים.

וכאשר המשיכה היא ממקום נחות יותר, אזי לבד זאת שזוהי המשיכה מועטת, הרי שייכים גם מניעות ועיכובים, שהמשיכה כולה להצטמצם בדרך הילוכה, ובמילא מוכרחים להגיע למקום נעלה יותר מהבלבא דגמני, שזה עי"י מזון ולבשים, כדלהלן.

ב. כשם שבגשמיית הרי המזון מקשר את

שתי הסוגים בתורה

לפינו צילום של קטע ממכתב כללי שכתב כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א בכת"ק, לקראת ו' תשרי ה'תשד"מ – אל כל בני ובנות ישראל בכל מקום שהם. (המכתב בשלמותו נדפס בלקוטי שיחות תכ"ד ע' 632)

להלן פיענוח הכת"ק:

יעצור טאג – הויבט און א איד זיין טאג מיט מודה אני לפניך, איז ממשיך (זעצט-פאר) מיט ברכות השחר, פסקי-דזמרה, קריאת שמע וברכותי, די ערשטע און לעצטע ברכות פון תפלת העמידה א. ז. וו.

צוזאמען דערמיט זאגט תורה הנצחיית, אז די "מיטן ברכות" פון דער תפלה מוזן געענדערט ווערן ראש-השנה לגבי אלע טעג פון א גאנץ יאר, שבת – לגבי וואָכן-טעג א. ז. וו. און שירו של יום איז אנדערש בכל יום.

אזוי אויך איז שיעורי-תורה: יעדער טאג דאָס זעלבע בתורה שבכתב (פ' ברכות כהנים), בתורה שבעל פה (אלו דברים, איזהו מקומן) און צוזאמען דערמיט – הלכות החג בהג, הלכות שהזמן גרמא (בנוגע די טעגליכע טעטיקייטן, וויסן וואָס איז די תורה פון דער תורה אין דעם), א. ז. וו.

מער בכלל אין דעם: תורה וואָס לא תהא מוחלפת צוזאמען מיט להמדיל תורה ולהאדירה; מצוות באופן פון לא תוסיפו ולא תגרעו צוזאמען מיט הידוד מצוה ולהעלות בקדוש.

און די ביידע סוגים דערנעבעצן און זיינען משלים איינע משלים איינע די אנדערע.

והענין הוא: ידוע החפוש בין הגאולה העתידה לאולות שקדמו לה, שבכל הגאולות לא הכל נגאל, ובגאולה העתידה לא ישתיר כלום בגלות, זאת-אומרת, שאפילו הניצוצות שנמצאים בשלש קליפות הטמאות לגמרי גם הם יגאלו, וזאת מחדש לנו הפסוק ש"ישב", שלכל תהי' גאולה.

ד. דובב כבר פעם שצדיקים לוצל את כל העניינים לעבודה – כפי שחרבי פעם ענה לאחד על מכתב שבו שאל החוה שתי שאולות, אחת בעבודה ואחת באופן עבודת המלאכים. איז על השאלה הראשונה חרבי ענה לי, ועל השני' כתב לו חרבי: מה נוגע לו כיצד עובדים המלאכים!...

הענין תהי' בעבודה הוא:

יש לעסוק עם כל יהודי, ולקרב אפילו את הפחות ביותר, שהרי באמת ישנו אצל כל יהודי ה"נר הוי' נשמת אדם", ואפשר להדליקו. ואפילו כשהוא באופן ד"נר רשעים ידע", כלומר, שמתנן אכן נהי' ענין של "ידע", כפי שהרבי (מהרש"ב) ג"ע מבאר בענין חתיכה עצמה נעשית נבילה, שלע"י מעשה בני אדם נעשה מהיתר – אסור, אבל כיון שסו"ס הוה נר הוי', אפשר להדליק אותו.

ומה שהוא טוען "מה לכהן בבית הקברות", מדוע עליו לעסוק עם אחד כזה שאצלו ה"נר הוי'" אע"פ מאיר, חסר לו בדיקות בהוי' אלקים חיים? ולשם מה עליו ללכת למקום שכוה, "מה למלך" ב"חנות של בורסקי", הוא מפתח שכאשר יעסוק אותו, שהמטבר צריך להתלבש בלבישי המתבר, והרי זה בדוגמת כאשר הוא נכנס לבורסקי שיתכן ש"ידיתו קליט"?

מיוחדת, כיון שאפילו יחידה היא לא יותר מאשר שם בלבד, כמאמר משה שמות נקראו לה ויחידה בבלל; אבל "אכ"י" הנונה שהק"ב הוא בעצמו הניח את עצמו בתורה, וכך גם אצל צדיקים שהם בעצמם נמצאים בתורה שלהם, בכל עצמותם ומחוחם –

הרי עי"ז שהוא לומד חסידות של חרבי,

והוא לומד זאת עם העצם שלו, כלומר, שהוא לומד את החסידות של חרבי והחיל לפי הדרכותיו של חרבי ללא הגבלות, והוא לא מתחשב בהבנתו היא, הוא לא מתחשב אפי' עם הגבלות של הכחות מקיפים, איז הוא מתקשר בהתקשרות של עצם בעצם, כיון שהוא לומד חסידות באופן שהוא נמצא שם (וכפתיגם): לא רק הוא לומד תורה אלא שהתורה לומדת אותו, שבתחיותו זי ישנו העצם של חרבי – ואיז ההתקשרות היא עצם בעצם, והבקשה מגיעה לא רק בהבלת דגומי אלא למעלה יותר בעצם ממש, ובמילא ההמטבה היא בלי גבול, בכל המצטרף לו.

* * *

ג. בפרשת השבועי כתוב "ישב הוי' אלקיך את שבתך ודרחמוך גו'", ואמרת ע"כ הגמ': והשיב לא נאמר אלא ושב משום שכאשר בני ישראל יצאו מהגלות, איז השיכנה – ש"צלו לאדם כו' שיכנה עמהן" – תצא יחד איתם.

ולכאן' הגמ' איינה מובנת – מאי קמ"ל? הרי פשוט שכאשר יגאלו את בני ישראל הקב"ה ג"כ יגאל איתם; אלא מהו' הוא ישאר שם? הרי בני ישראל אינם שם וא"כ מדוע הוא צ"ל בגלות? "מה לכהן בבית הקברות ומה למלך בבית המטבחיים" או ב"חנות של בורסקי"? וא"כ לשם מה עליו לומר ש"ישב" (שהק"ב גם ישוב איתם מהגלות)?

עניינים פחותים הוא לא עסק, במילא זה נותר אצל שלל כדבעי.

אזי, הוא אינו מוגיש זאת? – הרי זה במל שמוחו ולבו מכסים על עניניו הפחותים ביצתו, שאיתם הוא קשור.

וע"ז מנובא בענין מה שרבי"ז אמר "אני יודע באיזה דרך מוליכין עליי הו"ל, בכל-זאת הוא כל המעלות שמונ עליי הו"ל, כיון שהיא אמר "אני יודע באיזה דרך כו", כיון שהיא לא ידע הכן מונח העצם שלי. שהרי יתכן שהכחות דשכל עניינים פחותים ביותר, בעמקי ימי קשור עם עניינים פחותים ביותר, בעמקי הקליפות ר"ל.

ולכאורה קשה, ממה נפשך: אם זהו ענין כזה שאי אפשר אף פעם להכיר, הרי אין שום עצה לזה, לא מגיע כלום (כעונש) על זה, ומדוע הוא (רבי"ז) פחד?

אך הענין הוא, שהגם ש'הגלות לנו", אבל חסותות – מה שלמעלה מהכחות המלויים – הם לא לנו, רק להו"י אלקינו, מכל-מקום גם בזה אשמים, כיון שגם לזה ישנה עצה:

כאשר עוסקים עם הזולת, ומתעסקים בהתעסקות פנימי, וגם עם עניינים של ג' קליפות הטמאות – עוסקים גם אתם בהזדוה ובהאון המתאם כדי לברדם, אזי "במה שאדם מדד בה מודדיו לו", שהקב"ה מוציא אותו מהקליפתו, הוא מוציא את כוחותיו הפנימיים, כלומר את חנו"ג, הוא מוציא את המקיף דה"י ומקיף דחודו, ומוציא גם העצם מהקליפות, כך שהכל נותר שלם, שאזי ההנהגה לאולה ועתידה, שכל התיצוץ יפדו אז, במחרה במיניו.

– יש לדעת שיחידים צריכים ללכת בסדר שהקב"ה הולך, "גלו לאדם שכנה עמהם". איי מדוע יש על השכינה ללכת לאדם ולבוא לג' קליפות הטמאות לגמרי, שזהו מות אמיתי (א' אמת'ער מות") שאין בו חיות כלל, אעפ"ל, כאשר בני ישראל הוגלו לאדם, איז בשביל ישראל הקב"ה ג'ל הולך אתם, וסוף-כל-סוף כל התיצוץ יסאור שלמים כו"ל.

זהו שצדריכים לדעת שיש לילך באותו הסדר (כמו הקב"ה):

כאשר ישנו יהודי שגלה לאדם, יש לילך אותו, ולא לחשוב האם מתאים לי והאם זה לכבודי ומה עושה כהן – שכל בני ישראל הגים מפלכת כהנים – בבית הקברות, ולא צריכים לחשוב על הכבוד, ואפילו לא לחשוב על זה ש'מה מלך' ב'חנות של בורסקי", כלומר, להבהל מה יהי עם עצמו, אלא יש ללכת, ולא רק שהי' ה'ישיב", שהוא יסאור שלם כמקדם, אלא עי"ז עוד יתוספו בו עניינים, כדלהלן.

ה. כאשר יהודי אומר: אני רוצה להתעסק רק עם עניינים נעלים, אני רוצה לדעת לעניינים נחותים כדי לברדם, ובמילא אני רוצה לעסוק עם הזולת – איז צריך בדיקה מה קורה אותו בעצמו, כיון שיתכן שבעניינים נעלים הוא כדבעי, המוח חולב עם כדבעי, אבל בעניינים פחותים הוא לא כדבעי, ולשמה (לעניינים הפחותים) הוא קשור בכל נפשו.

הוא נמצא במקום מאוד תחתון (יער ליגט זייער נידערעיק), כיון שאת זה הוא עדיין לא בדר, בזה הוא עדיין לא עסק, הוא עסק רק בעניינים של השגה והתעוררות חלב, אבל עם

האצבע שלו בין כך לא הועילה בוה, ולשם מה הוא ה' צריך לשים את אצבעו?

והביאר בוה: כיון שכל רוצה הקב"ה, הגם שמלמעלה נותנים כחות לפעול את הענין, אבל רוצים שגם מלמטה ישימו משוהו, רק אצבע, וכאשר הוא שם אצבע איז נותנים לו את כל הכוח מלמעלה.

ולפי זה יבאר גם מה שלכאורה אפשר לשאול עוד: הרי איז סומכין על הנס", ובמילא איך אומרים שבשיטתו אצבע זה יעזור? אלא כנ"ל, שכאשר הוא שם אצבע איז הוא תורם את חלקו מעבודתו לענין זה, וכאשר הוא נתון מחלוק רק אצבע איז עוזרים לו מלמעלה.

ג. ומה ישנה ההרואה בנוגע ל"מיהו יהודי": ישנם תמיד כחות מלמעלה כדי לפעול את הענין (ביטול הגזירה), אלא שממתיינים שהאדם למטה ישים את אצבעו ואז זה יפעל את הענין, ובאם הוא רואה שגם כאשר שם את אצבעו אין זה פועל כלום – עליו לדעת שהוא צריך לעשות משוהו, לעשות צדק, וסוף-כל-סוף ישפיעו לו הכחות מלמעלה.

זוהי ההרואה: יש לידע שבאצבע אחת אפשר לפעול, שללא הבט ע"כ שרנג אחד קודם הוא ה' לגמרי מחוץ לברהמ"ק, עליו לידע שבאצבע אחת הוא יכול להעביר את עצמו ואת כל ענייניו לברהמ"ק.

ויהי רצון שכל הפעולות שעושים כדי לבטל את הגזירה יפעלו פעולתם, ובפרט עכשיו כשעומדים לאחורי געש"ת, שעכשיו הרי זה "זמן שמחתנו", במילא שכל עניינים אלו ייעשו מתוך שמחה. (תרגום חפשי משיחת ש"פ האדוני, י"ג תשרי ה'תשל"ב - בלתי מתורגם)

יש לך שמחה במשפחה?

יום הז'לדת, ברית, בר מצוה או חתונה...

יש לך את כל הסיבות לחת הקדשה ב"יחי המלך"

גם מתנה מקורית, גם הפצה בקנה מידה עולמי

וגם, והוא העיקר, עי"ז תקרב ותחיש את התגלותו של הרבי מדי"ם

חדש: ניתן לחלק את ה"יחי המלך" כחשורה בשמחות

(כאשר על הכריכה הקדמית והאחרית ניתן יהי' להוסיף כיתוב)

כא"ד כ"פ: 778-6670 (718)

כא"ה ק"ן: 04-840-3153

התקשר עכשיו:

גזירה שלא היתה כמוה בישראל

פרסום ראשון בלשון הקודש - בעריכת מערכת "יחי המלך"

א. [בנוגע ל"מייחור יהודי:] בכלל גזירה כזו לא היתה אף פעם, החל מאז שביי ישראל חסאח בחרטא העול, שום אז לא מוציאים שיפגעו בעצם המציאות של בני ישראל, ועד"ז מאחר יותר בגזירות של ירבעם בן נבט ואחאב, שללא הבט על כל העבירות שהם עשו, אבל מעולם לא חסירו את המחיצה שבין ישראל לעמים (עכשיו חרי כבר לאחרי עש"ת).

וזרה החוראה מפושטת השבוע, שצריך להיות "בני שנות דור ודור", שהיא צריך לראות, וכאשר יתבונן - יראה, שאף פעם לא היתה כזו גזירה! ועד"ז אומרים גם "שאל אבד וימד זקנד ויאמרו לך", תשאל את הסבא שלך האם ה' פעם ענין שכוח, הוא יאמר לך מיד שהענין הוא מושלל, וה' אציל במשרד תולה תמונה של סבך ומדוע שלא תעשה כפי שהיא עשה, את זה הוא שוכח למר.

ואפי' אם הוא אחד כזה שלא רוצה לשאול אצל "אבד", הרי הוא יכול לברר זאת לבד, וראה איך עברו כל כך הרבה דורות, שהרי עם ישראל לא נולד לפני עשרים ושתים שנה או לפני שבעים ואחת שנה, אלא מאז מתן תורה ה' כבר ה"אתה בחרתנו", ובמשך כל הזמן לא עלה בדעת אף אחד לחסיר את המחיצה שבין בני ישראל לעמים.

באמת הוא יודע בעצמו את האמת - שפיסת נייר לא יכולה לשנות את מציאותו של הגוי להודו, כיין שהוא לעצמו רואה ענין האמור - "בני שנות דור ודור", אלא שבאשר הוא מופיע בגלוי ולא בחודי חודים, אזי אין לו את החוקף לומר זאת בגלוי . . .

ב. עוד ענין בנוגע לביטול גזירה זו: בעצם ישנו הכוח מלמעלה לבטלה, הקב"ה נותן את כל הכחתי, אלא שהוא תובע רק דבר אחד: שכאן למטה ישימו לפחות אצבע קטנה, וכאשר ישנה אפי' רק אצבע אזי הקב"ה יעזור.

ע"ד הסיפור שמובא במדרש (שהש"ד וקה"ר בתחלתם) על התנא (רחב"ד) שרצה לעלות לרגל ולהביא איתו אבן גדולה שהכין לזה, אלא שמפאת כובדה הוא לא יכול ה' להרמה. לבסוף הגיעו אליו מלאכים כדי לעזור לו להעלות את האבן, אך הם בקישו ממנו שישים רק אצבע קטנה (ראה קה"ר שם) על האבן, ותכף כששים את אצבעו הוא פתאים מצא את עצמו עומד יחד עם האבן ליד ביהמ"ק, אף שלפני רגע ה' רחוק מביהמ"ק יחד עם חפציו. ולכא' אפשר לשאול, לשים מה המלאכים היו זקוקים לאצבע שלו, הרי הוא לבד בין כה לא ה' יכול להרים את האבן, כפי שמוכח מהסיפור שהאבן היתה גדולה וכבדה (והתורה מעידה ש'הוא לא ה' יכול להרמה (ע"ד המבואר במס' סוטה (לד, א) בנוגע למרגלים כובד המשקל שיכול אדם אחד להרים), ועד כדי כך היתה האבן כבדה שהיו זקוקים לכמה מלאכים כדי להרים את האבן, כי מלאך אחד לא הספיק שהרי אם ה' מספיק מלאך אחד, לשים מה זקוקו לכמה מלאכים, אלא שה' זה משא כבד ביותר, ומתחזקת השאלה, הרי

לשכילה שרוי עם ישראל בצרת גלות

פרסום ראשון בלשון הקודש - בעריכת מערכת "יחי המלך"

א. על הפסוק "זשב ה' אלקד את שבותך" (פרשתנו ל, ג), אומר רש"י: "ה' לו לכתוב והשיב את שבותך רבותני למד מכאן כביכול שהשכינה שרוי עם ישראל בצרת גלות וכשנוגאלין הכתיב נאלה לעצמו שהוא ישוב עממם ג'".

. . . מה שרש"י מדייק כאן לומר שהקב"ה נמצא עם בני ישראל "בצרת גלותם", הוא בגלל שכונתו לומר שהקב"ה לא רק נמצא עם בני "בגלות", ועד"ז "בצרתם", כיין שאת זה אנו יודעים ממקומות אחרים כגון "עמו אנכי בצרה" ו"למענכם שלחתי בבלה", אלא מהפסוק כאן אני למד שהקב"ה נמצא בשני הדברים יחד - "בצרת" ו"בגלותם", וזהו החידוש כאן.

שהרי יתכן להשתתף בצרה, בדומת הענין דאסור בשני רעבון, אבל מובן שזה שהוא לא מפיק את עצמו הוא שלא בעד לצרה הנובעת מענין הדיעב עצמו.

ועד"ז מה שצריך לשים לב אליו הוא על אמה על אמה זכר לחורבן כו' כדי להשתתף בחורבן, אבל מובן שמה שהוא משאיר בבית מקום של אמה על אמה זה שלא בעד לענין החורבן.

ועד"ז יכול להיות בנוגע להקב"ה, ש[בגלות מצרים] כדי להשתתף בצרתם של ישראל הוא נראה בסנה ולא באלין אחר, שהסנה אמנם עוקן אבל לא את הקב"ה, וזו רק השתתפות בצרה, אבל זה לא בעד לצרתם של ישראל בשעבוד מצרים, שביי ישראל עבדו עובדת פד וכו'. וזהו רואים איך שהקב"ה משתתף בצרתם של ישראל אבל לא כפי שזה בגלות (שהרי הסנה ה' במדיו ולא במצרים).

ומציאים גם בענין הגלות, שהקב"ה נמצא שם כמ"ש למענכם שלחתי בבלה, ואעפ"כ אומרים שהקב"ה ה' צריך לדבר עם משה מחוץ לכדך כיין שהיא היתה מלאה גלולים, ובוה רואים איך שהקב"ה נמצא עם בני ישראל בגלות, אבל זה עדיין לא מורה שיש לו גם את הצרות שיש להם.

ונמצא שאנו יודעים רק שהקב"ה ישנו בשני הדברים (בצרה ובגלות) בנפרד, אבל לא "בצרת גלותם".

ב. וזאת אנו למדים מכאן, שהקב"ה נמצא "בצרת גלותם", יחד עם בני ישראל בגלות, והוא סובל שם את אותם הצרות שביי ישראל סובלים.

* כאן ביאר ל"ק אדמו"ר שליט"א כמה ענינים בריש"י זה - ראה לק"ש ח"ט ע' 175 ואלת. תמו"ל.

למה צריך לעשות השבונות?

הרי כבר כלו כל הקוציץ ואין הדבר תלוי אלא בביאת המשיח מתי הוא יבוא, אז בחיי כבשא דרחמנא למה לך, למה צריך לעשות חשבונות אם כן או לא – האם זהו הזמן, כיון שאין הדבר תלוי אלא בביאת המשיח יורדים ממילא כל החגבלות, אפילו הזמנים שעליהם כתוב שמשיח אינו יכול לבוא בהם, כגון יום שישי וכדו', הנה כל החגבלות אינם חגבלות כלל, ומה שישנה הקושיא כיצד זה יתכן, איז כשמשיח יבוא הוא חרי יתדך את כל השאלות, במילא הוא יתדך גם קושייא זו, ועכ"פ אין זה עיכוב כלל.

(תרגום חפשי משיחת ש"פ וצביטס-וי'לד ה'תש"ג - בלתי מוגה)

לכל אחד מישראל יהיו חמושים איש רצים לפניו

... כל יחודי, ואפילו ילד קטן, ראוי שיהיו לו (מצד גודל מעלתו) אפילו חמושים איש רצים לפניו דקא, שהרי הוא בנו יחידו של מלך מלכי המלכים הקב"ה, וכלשון הידיע – כבן חסמון על שולחו אביו המלך, ולבוש בבגדי מלכות, וכמ"ש אצל מרדכי "ומרדכי יצא מלפני המלך בלבוש מלכות תכלת ורור ועטרת זהב גו", ועד שבשבת כל א' מישאר אל נברא כל מעולם ("בשבת כל נברא העולם"). וכן יתגלה בפועל בביאת המשיח, שלכל א' מישאר אל יהיו ל חמושים איש רצים לפניו וכי"ב.

(מתוך תקציר משיחת ש"פ וצביטס-וי'לד ה'תש"ג - בלתי מוגה)

גאולה למעלה מתוארים

ועוד והוא העיקר – שלא יצטרפו לדבר ולהסביב ענין זה, ולא יצטרכו אפילו ל"משקא", כיון שיהי' בגילוי ממש, בגאולה האמיתית והשלמה, ולחור דיקי – למעלה גם מתואר של "גאולה", למעלה מתואר "אמיתות" (כולל גם אמת לאמתו), ולמעלה מתואר ד"שילמה", וחיבק ומיד, למעלה מ"חבק" ולמעלה מ"מיד", ו"לא עיכבו כהדף עיז", למעלה מ"הדף" ולמעלה מ"עיז", ובפשטות ממש, למעלה מ"פשטות" ולמעלה מ"פשט".

(משיחת ש"פ וצביטס-וי'לד ה'תשס"ט - בלתי מוגה)

ועל ענין זה רש"י אומר "כבכולי", שאת זה הקב"ה בעצמו עושה, שהרי דבר כזה ששר המדינה יכול לבלבל יהודי **מתורה ועבודה**, זה יכול לעשות רק הקב"ה.

השר של המדינה מכניס לו סליוויז', ואם לא אז יש לו עתון, והוא אינו יכול לעמוד לתפילה לפני שהוא קורא את העתון ויודע מה קורה בושינגטון וכיצד יזננהל העולם.

הוא מוכרח לשתות מיץ קודם התפילה – פעם ברוסיא נהגו קודם התפילה לשתות תה ומפלים לפעם גם לחהסיף חלב, אבל עכשיו הוא מוכרח לשתות מיץ דקא, ולחגיש בזה את הטעם, וללא זה הוא אינו יכול לעמוד לתפילה.

שם ברוסיא לא רי' לו א"י, ובכ"ז הוא התפלל יותר טוב מאנן, אבל פה הוא צריך לפני התפילה לנהל שיחה זאה, ומלאת דבדחיותא, להסתכל על הענינה שלו ולראות איך היא ואך העולם יסתכל עליו.

וכאשר הוא אוכל עליו לראות מה הוא אוכל, ובאם לא הגמ' ביזמא אומרת שהאוכל לא משיביע, והוא הרי מוכרח להרגיש את הטעם...

וכל זה מצד שר המדינה, שמכניס את בני ישראל בגלות, והקב"ה כבכול צריך להיות איתם.

והשר של המדינה הוא בעל-הבית כביכול על הקב"ה, כיון שאין זה פלא שהקב"ה רוצה להציא את בני ישראל מהגלות, וגם הויזותם בגלות לתת להם כל טוב בגשמיית וברוחנית, אלא שבא השר של המדינה וטוען שע"פ החשבון הגלות עדיין לא נשלמה, ואומר ליהודי שהוא בגלות.

ג. ולכאורה, הקב"ה הרי למעלה מכל החשבונות הללו, ומי מעכב בידו?

ע"כ אומר רש"י "כבכולי", שהקב"ה עצמו עשה זאת שהוא יהי' עם בני ישראל "בצרת גלותם".

על זה שהקב"ה נראה בסנה לא אומרים "כבכולי", כיון שאין זה פלא שהקב"ה יעמיד את עצמו בסנה, אבל ע"כ ששר המדינה יהי' בער"ב על הקב"ה, על זה אומרים "כבכול".

והלד [הבן ה' למקרא] טוען, שאמנם אמת הוא שאר"ב היא מדינה חזקה, והיא מייצרת מיין טוב, אבל איך זה יכול להפדיע לעבודת האדם שבאה מצד החידה שבפשי, הרי זה באין עורר?

ע"כ אומר רש"י "כבכולי", שהקב"ה בעצמו עשה זאת!

ד. אך עדיין קשה, מלא אם ענין הגלות ה' קשור בבני ישראל, עם חטאים של בני ישראל, ה' מובן שכאשר בני ישראל יעשו תשובה והם ייצאו מהגלות, איז הקב"ה יוצא יחד איתם, אבל כאשר אומרים שהקב"ה בעצמו עשה זאת, לא מובן כיצד ניתן לפעול את ענין הגאולה מצד הקב"ה?

וע"כ מוסיף רש"י וואמר ש"כשנגאלים הכתיב גאולה לעצמו", שזה גופא הקב"ה בעצמו רצה, שכאשר בני ישראל יעשו תשובה ויגאלו, הוא גם יצא.

(תרגום חפשי משיחת ש"פ וצביטס-וי'לד ה'תשכ"ז - בלתי מוגה)

חיים זרי" ד"ר היתה לה' המלכה" בגאולה העתידה.

יציא א"כ, שהמלחמה והכיבוש של כל ארצות הגוים (עוד בזמן הגלות) היא חלק מהעבודה דכא"א מיש"אל. ועי"ז שיוצאים למלחמה זו, אזי לא רק שלא חסר אז בעבודתו, אלא זה מוסיף בעבודתו הפרטית – כיון שדוקא בשביל זה מבזבזים את כל אוצרות החסידות.

(תרגום פשוט משיחת ש"פ ויז'ד ה'תשמ"ו - בכתי מונה)

איך אפשר להתכונן לגאולה כאשר "החושך יכסה ארץ גו"?

כשיודע שהקב"ה נמצא עמו בכל מצב, החושך אינו תופס מקום כלל!

. . . כאשר "חורת אמת" אומרת ליהודי שנמצאים עתה בימי הגלות האחרונה, וצריכים להתכונן לגאולה האמיתית והשלמה – נשאלת אצלו שאלה: מאחר שרואים שמעמד ומצב העולם הוא באופן ד"החושך יכסה ארץ גו", ועצאכ"כ שרחוקים עדיין מגולי אור אלקי, ובפרט כאשר מדובר אודות הגילוי דלעתיד לבוא, שיה"ו לך לאור לעולם" – וא"כ, כיצד יוכל לעבוד עבודתו כדלבי, שלא להתפעל מחושך העולם, ולחתכנון לקראת הגאולה האמיתית והשלמה?!

הנה על זה באה החורחה מחלק הסדרה השייד ליום זה – י"שב ה' אלקיך את שבתך וגו'":

יהודי צריך לדעת שהשכינה שרד'י עם ישראל בצרת גלותם (עד הרגע האחרון שבג"י נמצאים בגלות), וכאשר בג"י יוצאים מהגלות, הרי זה באופן ד"ישב ה' אלקיך את שבתך", י"השיב לא נאמר אלא ושב", "הכתיב גאולה לעצמו, שהוא ישוב עמהם".

ולכן, אל"פ ש"החושך יכסה ארץ גו" – אין לזה תפיסת מקום כלל, מאחר שיחודי יודע שהקב"ה נמצא עמו בכל מעמד ומצב.

ועי"ז מובן שכאשר הקב"ה מצווה את בג"י להתכונן לקראת הגאולה האמיתית והשלמה, ולהכין את העולם כולו לקבל גילוי אור אלקי, עי"ז שמאיר את ביתו וסביבתו באור התורה והיהדות – הרי בודאי שכא"א מיש"אל יכול להצליח במילוי שלחותו של הקב"ה (ללא כל ספק), מאחר שהקב"ה נמצא עמו. ולכן, הרי הוא עובד עבודתו מתוך שמחה וטוב לבב, וכמ"ש "עבד את ה' בשמחה", ושמחתו מוסיפה עוד יותר בהצלחת העבודה.

ועי"ז זוכים בקרב ממש לצאת מהגלות – וכפרשי" (ערי"פ) שהקב"ה "אוחז בידו ממש איש איש ממקומו, כענין שונאמר ואתם תלוקטו לאחד אחד בני ישראל".

(משיחת כ"ד אב"ד, זנש ובנות חב"ד ה'תשמ"א - בכתי מונה)

מדוע דוקא בורנו זה מבזבזים את כל האוצרות?

כיון שזיהי ה"מלחמה" האחרונה בגלות זה האחרון?

הנהגה: "יעד הנביות המתמילים", תרגום: מערכת "יחי המלך"

כיון שהמשד ההילולא הוא המאמר האחרון של נשיא דורנו בחיים חיותו בעלמא דין – איז לפני שהוא מתעלה מעוה"ה הגשמי לעולם נעלה יותר, מוציא נשיא דורנו הוראה לכל אנשי הדור, שברור זה האחרון דגלות, שבו מהגלים את המלחמה האחרונה שאין אחרי מלחמה עם "חרפו עקבות משיח", איז הוא (המלך הנשיא הדור) "מבזבז כל סמולות האוצרות דתון יקר הנאסף ותתקבץ במשך כמה שנים מדור אחר דור", אוצרות שלו ואוצרות אבותיו, הן נשיא דורנו, והן אביו הרבי נ"ע (שהוא מלא מדור אחר דור), וכאלו אוצרות מעולם לא השתמש מזה לשים דבר, וכמוס וחתום מעין כל דואה", אפילו לנשיאים עצמם, עד שישנם ענינים שיעוד לא התחילו לעסוק בהם – איז דוקא עכשיו, בדרך זה האחרון, "בעת ניצוח המלחמה (דעקבתא דמשיחא) הוא מבזבז כל האוצרות".

ולמי מבזבזים את האוצרות – לאנשי החיל הפשוטים שיוצאים למלחמה. כלומר בנמשל – שמתלים את אוצרות החסידות (שעד עכשיו אף פעם לא גילו אותם אפילו לא לעצמם) דוקא לאנשי החיל הפשוטים שהולכים למלחמה כנגד "חרפו עקבות משיח".

זאת-אומרת, שלא כולעת הטעוים שהאוצרות שייכים רק ליחדי סגולה, ובכדי לקבל את האוצרות צריכים קודם ללמוד נגלה וחסידות וכו', אלא אדרבה – מוסרים את האוצרות דוקא לאנשי החיל הפשוטים, שמקיימים את הרצון של נשיא דורנו בלי לשאל "מדוע".

כידוע פתגם נשיא דורנו שלא קיים "למה" ("סאיז ניטא קיזן פארוואס!"): לא שמקיימים קושיא ואומרים תירוץ ולאחמ"כ עושים, אלא מלכתחילה לא קיים "למה", אלא עושים כל מה שמצווים!

מצווים עליו ללכת להפיץ את המעניות – הוא הולך בעצמו ולא שולח שליח. מצווים עליו ללכת להפיץ את המעניות ב"חוצה" – הוא הולך ל"חוצה". הדב שיחידו שעליו לדעת הוא – מה רוצים ממנו, אבל לאחרי זה הוא לא צריך לדעת שום דבר אחר, והוא אינו שואל "מדוע", הוא עושה בפועל מה שמצווים עליו לעשות.

וכאשר מצווים עליו לצאת למלחמה האחרונה של הגלות, לכבוש ולברר את כל ארצות הגוים (מעין ה'זיהיה לה' המלחמה" לע"ל) – הוא עושה מה שמצווים. ולכן מבזבזים את האוצרות דוקא לאנשי החיל הפשוטים שהולכים למלחמה.

וכאמר לעיל, שהטעים לזה מדוע מבזבזים את כל אוצרות החסידות שלא נתגלו עד עתה דוקא עכשיו – כיון שזיהי ה"מלחמה" האחרונה בגלות זה האחרון, ואין למתי לדחותה – ובכדי לנצח מלחמה אחרונה זו מבזבזים את כל האוצרות.

שמלחמה זו כוללת גם – הכיבוש והבירור של כל ארצות הגוים. מעין ובתור "סועמי"